

מסכת ערלה

פרק א'

א. הנטיע לסיג ולקורות, פטור מון הערלה. רבי יוסי אומר, אפילו

אמר הפנימי למأكل והחיצון לסיג, הפנימי חיב, והחיצון פטור:

ב. עית שבאו אבותינו לארץ, מצאו נטווע, פטור. נטווע, אף על פי

שלא כבשו, חיב. הנטיע לרבים, חיב. רבי יהודה פוטר. הנטיע

ברשות הרבים, והכרי שנטיע, והגנוו שנטיע, והנטיע בספינה,

והעולה מאלו, חיב בערלה:

ג. אילו שגער והפלע עמו, שטפו נהר והפלע עמו, אם יכול

לחיות, פטור, ואם לאו, חיב. גער הפלע מצד, או שזעעה

המחרשה, או שזעעו ועשו בעפר, אם יכול לחיות, פטור, ואם

לאו, חיב:

ד. אילו שגער ונשתיר בו שרש, פטור. וכמה יהיה השרש, רבו

גמליאל אומר משים רבי אלעזר בן יהודה איש ברתotta, כמחט

של מתון:

ה. אילו שגיאך ובו ברכה, והוא חיה מפה, צורה חזקה להיות בברכה. הבריכה שניה אחר שניה, ונفسקה, מונה משעה שנفسקה. ספיק הגנים, וספיק על גבי ספיק, אף על פי שהבריכו בארץ, מפער. רבינו מאיר אומר, מקום שכחה יפה, מתר, ומקום שכחה רע, אסור. וכן ברכה שנفسקה והיא מלאה פרות, אם הוסיף בזמנים, אסור:

ו. נטיעה של ערלה ושל כלאי הכרם שנתערבו בנטיעות, הרי זה לאילקוט. ואם לאktot, יעללה באחד ומאתים, ובאחד שלא יתפנו לאילקוט. רבינו יוסי אומר, אף יתפנו לאילקוט ויעלה באחד ומאתים:

ז. העלים, והלולבים, ומי גפנים, וסמדר, מתרים בערלה וברבעי ובנזר, ואסורים באשרה. רבינו יוסי אומר, הסמדר אסור, מפני שהוא פרי. רבינו אליעזר אומר, השממיד בשurf הערלה, אסור. אמר רבינו יהושע, שממיד בפרוש, השממיד בשurf העלים ובשרף העקרים, מפער, בשurf הפגים, אסור, מפני שהם פרי:

ח. ענקוקלות, והחרצנים, והזאים, והתמד שלם, קלפי רמוון והגוץ שלו, קלפי אגוזים, והגרעינים, אסורים בערלה, באשרה, ובנזר, ומתרין ברבעי. והנובלות, כלן אסורות:

ט. רבי יוסי אומר, נוטעין יחוּר של עירלה, וαιן נוטעין אגוז של
עירלה, מפני שהוא פרי. וαιן מרכיבין בכפניות של עירלה: